

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. VII. Alia quædam de locutione per voluntatem & characteres.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

Non est cur quisquam neget damones, & Angelos in pura natura posse mentiri.

II. Declaratur quo pacto Angelus loqui possint per voluntatem.

III. Deus specie volitionis intellectui alterius infundit.

IV. Quid in actu signato manifestet hac volutio, quid in actu exercito.

V. Declaratur qua ratione per hunc loquendi modum Angeli in via, vel in pura natura possint se decipere.

Loqui potest Angelus unicus ut alii non intelligant.

VI. Quo pacto volutio manifestando aliud obiectum, manifestat se.

Alius universalis ab unoquoque Angelo semel electus, volitionem manifestat.

mentiri possint, exemptio enim ab hoc; nulli præterquam Deo infinitæ veritati videtur concedenda. Unde licet Pater Granado tract. 5. dub. 4. sect. 3. affirmet non posse mendacium inter Angelos contingere, hoc tamen inquit Alarcon tra. 6. dub. 4. cap. 5. num. 10. est contra alios omnes Scholasticos.

II. Hic itaque locutionem Angelicam declarandi modus situs est in volitione quadam, tale vel tale obiectum ad alium Angelum ordinante, obiectum inquam, immediate, vel ut à loquente cognitum, ita tamen ut tantum & non amplius de alterius mente cognoscat, quantum loquenti placuerit ei manifestare. Hoc ergo modo resolvitur dicta volitio: *Volo ut cognoscas hoc obiectum, Petrum v. g. esse in horto, vel volo ut cognoscas seu iudices me cognoscere Petrum esse in horto, seu eum esse in horto, quia ego illud iudico.*

III. Hac proinde volitione, seu ordinatione posita. Deus ut auctor naturæ intellectui illius, ad quem ordinatio illa dirigitur, volitionis huius speciem infundit, quam is in se advertens excitatur ad audiendum, & per hanc speciem volitionem illam cernit, hanc autem cernens potest ob auctoritatem ejus, cujus est volitio, assentiri objecto, cui alter eum assentiri cupit.

IV. Volitio ergo ista in actu signato est manifestatio & ordinatio alterius objecti ad cognoscentem, in actu verò exercito est ordinatio & manifestatio sui respectu ejusdem. Se igitur manifestat hæc volitio, non ut obiectum à se volitum, sed in genere causæ quasi efficientis, quatenus scilicet dispositivè facit ut illius species in audiente producat.

V. Hinc ostenditur quo pacto Angeli naturæ suæ relicti, mentiri possint, & unus alium decipere: per hanc namque volitionem ordinat ad alium obiectum tanquam à se cognitum, seu quasi cui assensum præbeat, cum tamen nihil minus interdum quam illi assentiat; ex quo fit, ut alter propter auctoritatem illius apparentem, assensum eidem objecto præbeat, sicque decipiatur. Hoc autem mendacium non contingit circa volitionem illam, quam verè habet loquens, & quam cernit audiens eum habere, sed circa obiectum volitum, & per volitionem illam ad alterum ordinatum, cui significat se assentiri, re tamen verà non assentitur. Hac etiam ratione non difficulter intelligitur quo pacto possit unus Angelus secretò loqui alteri, ita ut alii non intelligant; is enim solus audiet, seu volitionem hanc videbit, ad quem dirigitur.

VI. Hic modus, licet nonnulla habeat difficilia, si tamen rectè explicetur, ad locutionem Angelicam declarandam non parum deservit. Id verò imprimis in hac viâ videtur difficile, quomodo scilicet hæc volitio se manifestet: etsi enim dicant aliqui, ut supra vidimus, manifestare se in actu exercito, eo ipso nimirum quòd sit ordinatio alterius objecti ad cognitionem Angeli, non tamen caret difficultate. Dici nihilominus possit primò, non cognosci hanc volitionem, donec per aliam volitionem ordinetur ad cognoscentem. Secundò etiam dici potest, unumquemque Angelum semel actum aliquem generalem elicere, quò universaliter velit actus omnes huiusmodi, quibus postea volet ut alii Angeli tale vel tale obiectum cognoscant, ipsis innotescere, qua volitione semel posita & moraliter manente, cedit quasi jure suo, sicque deinceps ipso facto quòd

ejusmodi volitio ponatur, Angelus, ad quem dirigitur, speciem & cognitionem illius habebit.

SECTIO SEPTIMA.

Alia quædam de locutione per voluntatem & characteres.

ADVERTO ut materiam de locutione Angelicâ concludam, hunc modum eam explicandi per volitionem ratione prædictâ ordinatam, optimè quadrare cum modo eam declarandi per signa ad placitum & characteres spirituales sect. 2. posito: hæ enim volitiones possunt esse ejusmodi signa, & hoc modo vitabitur multiplicatio illa linguarum; hi namque voluntatis actus, cum ex unâ parte sint secreti, & ei tantum manifesti ad quem diriguntur, ex aliâ verò sint signa quibus alter illi mentem suam quantum ei placet patefacit, sicut signa vocalia externa apud homines, sic signa spiritalia seu characteres, quibus juxta dicta sect. 2. loquuntur Angeli, possunt esse hæ ipsæ volitiones: volitio enim qua Angelus A, vult Angelum B, credere Petrum esse in foro, potest esse signum illum hoc existimare, sicque ob auctoritatem illius potest ex eo ita judicare, esto fallatur, si res, ut fieri potest, ita se non habeat.

Dices: actus voluntatis non est vox, nec verbum; hoc enim solum competit actibus intellectus. Distinguo antecedens: actus voluntatis non est vox aut verbum significans formaliter, & quo Angelus loquitur sibi, concedo antecedens; significans quasi ad placitum, & consequenter quo loqui possit alteri, & suum illi conceptum, quantum ei placet, aperire, nego: sicut voces ore prolatae, elevatio manus, figura & characteres in chartâ aut tabellâ efformati, esto non sint formales & naturales repræsentationes, vel rerum vel conceptuum illius qui illis utitur, ea tamen audienti manifestant.

Addo in fine ad facilitorem intelligentiam locutionis Angelicæ per signa spiritalia sect. 2. explicata, id quod rectè advertit Suarez lib. 1. cap. 3. num. 12. & 13. unumquemque scilicet in se experiri, prius quam vocem ullam exterius proferat, se intus in mente conceptus earundem vocum apud se formare, imò ibidem addit, locutionem internam humano modo aliter fieri non posse: Unde inquit, eodem quisque idiomate mentaliter in animo loquitur interius sibi, quo aliis loquitur exterius.

Ad rem ergo nostram hinc facillè intelligitur quo modo characteres illi spiritalia, etiam ab Angelis efformari possint: in quo tamen aliqui, & in particulari Pater Suarez, lib. 2. de Angelis cap. 26. num. 7. & 8. maximam difficultatem illius sententiæ sitam esse existimat. Possunt ergo Angeli, ut aliarum rerum, ita vocum materialium conceptus ac internas voces, & characteres quasi spiritalia apud se formare, & per hos, conceptus de rebus ipsis, quantum iis placet, aliis aperire, sicque vel latinè vel græcè spiritualiter, vel aliâ linguâ loqui. Per hos autem conceptus & characteres spiritalia possunt Angeli unicuique in particulari, etiam in præsentia aliorum secretò loqui, nullus enim characteres hosce videbit nisi is ad quem diriguntur: & hæc de locutione Angelicâ sufficiant.

I. Locutio per voluntatem optimè concordat cum locutione characterum.

Volitiones iste possunt esse characteres, seu signa spiritalia.

II. Hæc ad voluntatem non significat formaliter, sed ad placitum.

III. Antequam loquatur quis, conceptus quasi profertur conceptus intus apud se format.

IV. Quomodo Angeli per characteres spiritalia possint, vel Græcè, vel Latinè, vel aliâ quocunque linguâ loqui.

Possunt Angeli hoc modo unum secretò loqui, alii præsentibus.